

Table of contents

Contents

TRANSLATOR'S BRIEF 2

RESOURCES.....3

SOURCE TEXT.....4

TRANSLATOR'S BRIEF

You are being provided with a source text of approximately one and a half pages. Please produce a final self-revised translation in the target language of this test.

Your translation must be fully usable as it stands. The task must be completed without the use of tracked changes or annotations, and comments must not be inserted in the body of the text. Any such comments will not be taken into account in the evaluation of the test.

RESOURCES

Please consult IATE, EurLex and the Style Guide as appropriate, using the links provided below:

[IATE](#)

[EurLex](#)

[DGT English Style Guide](#)

SOURCE TEXT

Ugovorom iz Lisabona već su načelno znatno proširene ovlasti nadzora nacionalnih parlamenata. Članak 5. UEU-a propisuje da bi nacionalni parlamenti trebali u potpunosti sudjelovati u provjeri usklađenosti s načelom supsidijarnosti. Ako smatraju da se ono ne poštuje, nacionalni parlamenti mogu uložiti veto, odbiti nacrt zakonodavnog akta i preko svoje države članice pred Sudom EU-a pokrenuti sudski postupak.

Načelo supsidijarnosti sadržano je u Ugovorima. Jedan od razloga njegove nedovoljne kontrole leži u činjenici da nacionalni parlamenti ne koriste u dovoljnoj mjeri svoje pravo da, u roku od osam tjedana od zaprimanja nacrta zakonodavnog akta, mogu navesti razloge neusklađenosti tog nacrta s načelom supsidijarnosti.

Ako je broj obrazloženih mišljenja o odbijanju prijedloga koje upućuju nacionalni parlamenti jednak najmanje trećini svih glasova (jedan glas po domu u slučaju dvodomnih parlamenata i dva glasa u slučaju jednodomnih parlamenata), Europska komisija mora preispitati svoj prijedlog, no nije ga obvezna povući. Uбудuće bi bilo bolje potpuno povući zakonodavni prijedlog ako ga nacionalni parlamenti ne podrže.

Uloga nacionalnih parlamenata može se ojačati i u okviru europskog prava tako da se češće donose direktive nego uredbe. To znači da nacionalni parlamenti, koji direktive prenose u nacionalno pravo, mogu definirati nacionalno pravo u skladu s okvirom kojim se određuju sadržaj i rokovi.

Britanska vlada zahtijeva manji utjecaj Europskog suda za ljudska prava na britanske snage sigurnosti i pravosuđe. To nije novi zahtjev ni najvažnija tema rasprave, već pitanje koje se mora razmatrati u kontekstu izuzeća od primjene Povelje EU-a o temeljnim pravima, koju UK nije potpisao.

Europski sud za ljudska prava sa sjedištem u Strasbourgu međunarodni je sud koji je započeo s radom 1959. i odlučuje o tužbama pojedinaca i država koje se temelje na povredi građanskih i političkih prava utvrđenih u Europskoj konvenciji o ljudskim pravima. Europski sud za ljudska prava nije institucija Europske unije. Još od početka pregovora o Ugovoru iz Lisabona britanska vlada zahtijeva manji utjecaj tog Suda, navodeći da se ne bi smio nepotrebno uplitati u rad britanske policije i sudstva.

UK je potpisao protokol o izuzeću od primjene Povelje EU-a o temeljnim pravima, koja su glavni predmet rasprava na tom Sudu. U tom se protokolu definira izuzeće od proširenja nadležnosti Suda Europske unije i nacionalnih sudova u odlučivanju o zaštiti prava priznatih Poveljom. Povelja se primjerice primjenjuje na slobode, jednakost i prava građana. Unatoč primjeni tog izuzeća, Britance i dalje brine sve veći utjecaj Povelje EU-a o temeljnim pravima.